

Fund í handfundi KVL.

10.-12. November 1995

Kvennalistinn

1.

Sigríður Stefánsdóttir

Nokkrar hálfar hugsanir í þá átt að gæða Kvennalistann því lífi sem hann á skilið

- Við erum hvítar, miðaldra millistéttarkonur. Horfumst í augu við það og veltum því fyrir okkur hvort við viljum breikka hópinn.
- Nýliðunin er vandamál, nema við ætlum að deyja út með sjálfum okkur. Erum við að berjast fyrir sjálfar okkur eða dætur okkar? Eigum við þá ekki að leyfa stelpunum að vera með? Staðreyndin er sú að ungar konur, sem skilgreina sig sem femínista, laðast ekki að Kvennalistanum. Við vitum þetta í hjarta okkar og e.t.v. er það ástæðan fyrir því að dætur okkar, tengdadætur og vinkonur þeirra eru ekki á kafi í Kvennalistanum.
- Ungar konur þurfa eigin vettvang til hliðar við alla "opnu" fundina okkar. Auglýsum fundi fyrir ungar konur með ungum konum.
- Háskólastúdentar eru stöðugt með málefnaráðstefnur. Við ættum að bjóða þeim samstarf um eina eða fleiri á vetri. Við getum leitað til Röskvu, Vöku, Stúdentaráðs, Félagsstofnunar eða annarra appírata. Málauflokkar geta verið eitthvað sem er ofarlega á baugi eða femínistísk lífsviðhorf, ástin eða hvað sem er.
- Svo eru líka til fleiri skólar en háskólar; lönskólar, fjölbautaskólar, tómstundaskólar, námsflokkar, listaskólar, tækniskólar, fiskvinnsluskólar og menntaskólar, svo nokkuð sé nefnt - þar eru líka stelpur.
- Mergurinn málsins er að sýna að við viljum byggja upp af alvöru - við erum í kvennabáráttu, en ekki (bara) á atkvæðaveiðum. Sýnum sérstöðu okkar í þessu og notfærum okkur hana. Það er miklu meira athafnafrelsi ríkjandi þegar ekki eru kosningar í aðsigi og aðgerðir virðulegri og meira traustvekjandi en þegar allt er í ati.
- Nemendafélög eiga skólablöð - höfum við nokkuð boðið þeim greinarstúfa?
- Það er ekkert sem segir, að við megum ekki gera hluti "vegna þess að svona vinni stjórnmálasamtök ekki". Höfum við einhvern tímann ætlað okkur að fara hefðbundnar leiðir?
- Ef til vill fer hver að verða síðastur að ná í skottið á kyngreindum verkalýðsfélögum. Látum pólitíkska stimpla á verkakvennafélögunum sem vind um eyrun þjóta og gerum konunum tilboð sem þær geta ekki hafnað.
- Konur í blönduðum verkalýðsfélögum vilja e.t.v. hittast á fundi þótt ekki sé Nordiskt Forum í aðsigi.

Sigríður Stefánsdóttir

- Vinnustaðafundir eru alltaf verðugt verkefni og miklu skemmtilegra og mennskara þegar ekki eru að koma kosningar. Konur hafa þeim mun minni tíma og þrek til að sinna kvennabaráttu sem þær heyja erfiðari lífsbaráttu.
- Við eignum fyrirlestra- og umræðufjársjóð, sem við ættum e.t.v. að leggja á banka. Við gætum sent “dulbúnar áróðurssveitir” út um allt, hverja með sitt sérsvið; Konur og verzlun, konur og vinnuvernd, konur og leiklist, konur og tæknifrjóvgun, konur og fiskvinnsla, konur og hjónagarðar, konur og snyrtivörur, konur og fjölmíðlar, konur og leikskólar, konur og ástin, konur og gvuðveithvað.....
- Laugardagskaffinu þarf að viðhalda og ekki sem lokaðri stofnun. Ekkert “Kvennalistakonur munið laugardagskaffið á Laugavegi 17”. Heldur áskorun til allra kvenna um að koma og hlusta á spennandi mál, sbr. tillögur hér að ofan. Það getur verið svo óendenlega miklu auðveldara að fara inn í laugardagskaffi að hlusta á fróðlegt erindi, heldur en að fara á félagsfund, svona til að byrja með. Allir okkar “opnu” fundir þurfa þar að auki að vera opinir, þannig að kona fái ekki á tilfinninguna að hún sé mætt á fund hjá einhvers konar afbrigði af frímúrarareglunni ef hún tilheyrir ekki “flokkseigendafélaginu”.

Reykjavík 30. janúar 1996

Sigríður Stefánsdóttir

